

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **A. B.**, zastoupeného JUDr. Vlastou Houdkovou, advokátkou se sídlem Máchova 21, Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2004, čj. OAM-1288/VL-19-C09-2003, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Az 34/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2004, čj. 6 Az 34/2004 - 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Vlasty Houdkové **se určuje** částkou 2558,50 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně na žalobce nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byly potíže se soukromými osobami a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce vyvíjel činnost k uplatňování politických práv a svobod či se jiným způsobem politicky angažoval. Žalovaný

neshledal, že by obavy žalobce z jednání soukromých osob naplňovaly znaky pronásledování ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o azylu; ke snaze žalobce o legalizaci pobytu na území České republiky žalovaný doporučil využít některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu tedy žalovaný neshledal. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, když uvedl, že neshledal, že by žalobci hrozilo v zemi původu nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestu. Přitom odkázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Vilvarajah a Costello-Roberts.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2004, čj. 6 Az 34/2004 - 35, byla zamítnuta žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že pronásledování a vydírání členy sekty Bílé bratrstvo není důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Strach žalobce ze soukromých osob nelze považovat za odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Smyslem azylu není podle soudu ochrana před různými skupinami sdružujícími soukromé osoby, nýbrž před pronásledováním konkrétního jednotlivce ze strany státních orgánů z důvodů vymezených v zákoně o azylu. Soud uvedl, že žalovaný posuzoval důvodnost žádosti o udělení azylu na základě tvrzení žalobce s přihlédnutím k informacím o zemi původu žalobce. Závěr o tom, že žalobci azyl nelze udělit, je podle soudu v souladu se zákonem a byl žalovaným dostatečně odůvodněn. K neudělení humanitárního azylu soud uvedl, že žalovaný vycházel jak z obecné situace na Ukrajině, tak z osobní situace žalobce a všech okolností týkajících se jeho možného návratu do země původu. Pokud na základě takto provedeného dokazování rozhodl o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, nelze mu podle soudu nic vytknout. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že žalovaný ani soud se dostatečně nezabývaly jeho skutkovými tvrzeními. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že závěr žalovaného nemá oporu v důkazech, které žalobce v průběhu řízení předložil, zejména šlo o tvrzení, že žalobce se cítí být ohrožen na životě a státní orgány v zemi původu tomu nejsou schopné zabránit; právní prostředky na Ukrajině jsou přitom podle stěžovatele nefunkční. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že vlivem vad řízení soud nesprávně posoudil právní otázku neudělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a překážku vycestování podle § 91 zákona o azylu. Soud měl podle žalobce vytknout žalovanému výše uvedené vady řízení a jeho rozhodnutí žalovaného zrušit. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2004, čj. 6 Az 34/2004 - 35, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na správní spis a uvedl, že nepodporuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že soud prvního stupně pochybil, když pro vady řízení, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, toto rozhodnutí nezrušil. V důsledku vad řízení se měl žalovaný dopustit nezákonnosti rozhodnutí podle § 12, § 14 a § 91 zákona o azylu. Vad řízení se měl žalovaný dopustit tím, že jeho rozhodnutí nemá oporu v důkazech, které žalobce v průběhu řízení o udělení azylu předložil. Nejvyšší správní soud ve shodě se soudem prvního stupně konstatuje, že žalovaný se namítaného pochybení nedopustil, neboť se vypořádal se všemi skutečnostmi, které stěžovatel v průběhu řízení o udělení azylu uvedl. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu, který se konal dne 19. 6. 2003, stěžovatel uvedl všechny důvody, pro které o udělení azylu žádá; nenavrhl však – jak tvrdí nyní v kasační stížnosti – provedení žádných důkazů ani doplnění materiálů, které mu žalovaný předložil na závěr pohovoru s tím, že z nich bude ve svém rozhodnutí vycházet. Nejvyšší správní soud ve shodě s Městským soudem v Praze konstatuje, že žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal se všemi skutečnostmi, které žalobce uváděl v průběhu řízení o udělení azylu; dospěl však k závěru, že pronásledování členy sekty Bílé bratrstvo, u něhož nebylo prokázáno, že by je orgány státní moci v zemi původu žalobce jakkoliv podporovaly, není důvodem pro udělení azylu na území České republiky a proto žalobci azyl neudělil a nevztáhl na něj ani překážku vycestování. Nejvyšší správní soud ve shodě s názorem Městského soudu v Praze konstatuje, že rozhodnutí o neudělení azylu žalobci podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu ani rozhodnutí o nevztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu nepředcházela žádná vada správního řízení, tato rozhodnutí jsou zákonná a proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně advokátka. V případě ustanovení zástupce účastníku řízení platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 30. 6. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7 a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Protože zástupkyně žalobce – advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.).

Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč. Zástupkyni žalobce se tedy přiznávají náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2558,50 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu